

ЕРИХ КЕСТНЕР
МИНАВА ЛИ НАСАМ
ГОСПОДИН СТОБРАВА?

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

В ранния следобед кафенето е още полупразно. Само няколко посетители седят на масите и четат вестници. Прислужникът полива с гореща вода от една малка каничка краищата на пътеката, които са се подвили. Гардеробиерката седи зад своята преградка и брои дребни пари. Недалеч от нея се е облакът келнерът и така, че да не го забележат, чете спортния коментар за автомобилните състезания. Слаба работа. Някой си господин Дубшек е повикан на телефона. Не, не е тук. И тогава в заведението влиза дребна възрастна дама. Под смешната ѝ хусарска шапчица се подава лице, което напомня много на Стария Фриц^[1]. Бледо, набръчкано и с голям нос, то стърчи над слабата дребна фигурка, за която има твърде много свободно място в плюшеното палто. Жената застава пред келнера и го гледа в очакване, докато той, оставяйки с неудовлетворение заниманието си, вдига глава. Тогава тя се усмихва едва-едва и казва с висок, хрипкав глас:

— Извинете, минава ли насам господин Стобрава?

— За какво ви е? — пита келнерът.

Към такива, които не консумират нищо, той изпитва предварително недоверие.

— Казаха ми, че всеки ден играел тук билиард.

— Игралните помещения още са затворени.

— Извинете, а господин Стобрава винаги ли води и любовницата си тук?

Посетителите наострят уши. Гардеробиерката сбърква в броенето. Ушите на прислужника почервяват.

— Мислех си — умолява дребната възрастна дама, — че бихте могли да ми кажете нещо по-точно. Преди ходеха в друго кафене. На Щралауер Щрасе. Но сега тя се премести в нова квартира. Трябва да живее някъде наблизо. Вечер идвала обикновено тук. Просто ѝ загубих следите... Съжалявам... И после... Ето, това е.

Изглежда, любовницата на въпросния господин Стобрава бе живяла по-рано при тази жена и ѝ дължеше пари. Позната история. Но дали бе необходимо само заради това да се изкарват наяве тайните на семейство Стобрава пред чужди хора?

— Виждате ли, аз съм негова жена — казва дребната възрастна дама, сякаш моли да я извинят. Дори се опитва да се усмихне. — Разбира се, не желая да ви причинявам неприятности.

— При нас идват двама господа на име Стобрава — отбелязва келнерът. — Това име съвсем не се среща толкова рядко, както би си помислил човек.

— Нося снимката му.

От ръчната си чантичка тя вади една фотография. Групова снимка. От някакъв весел излет, който някога са направили. Заедно с роднините. На една горска полянка някакъв млад мъж си бе свалил шапката и бе попитал дали господата не биха искали да се фотографират. Господин Стобрава тъкмо бе в добро настроение и реши да се поохарчи.

— Този тук най-отпред, дебелият господин, това е господин Стобрава! — Говори за мъжа си така, сякаш е неговата икономка.

Келнерът продължително разглежда снимката.

— Единият от нашите господа Стобрава е по-дебел от този тук. А другият е по-висок.

— Възможно е той да е по-дебелият. Снимката е правена преди повече от година.

Гардеробьерката наднича през рамото на келнера, не казва нищо, а само от време на време поглежда отстрани възрастната дама.

— Е — казва келнерът, — ще трябва да го търсите другаде, уважаема госпожо. Този на снимката не е от нашите господа Стобрава. А и те почти никога не водят със себе си жени!

Тя прибира снимката много грижливо.

— Много извинявайте — казва дребната възрастна дама и се обръща към изхода. Сега тя отново се усмихва и дава да се разбере, че е питала просто на шега. — Всичко хубаво!

— Всичко хубаво, уважаема госпожо — казва келнерът.

— Всичко хубаво — казва гардеробьерката.

Прислужникът скача от мястото си и дръпва настрана завесата пред вратата. Тя кимва и иска да излезе. В този миг се отваря външната врата. Чува се смях. В кафенето влиза младо момиче. Почти залепен за нея, я следва дебел господин. Тя се смее. Студен, свеж въздух нахлува в заведението.

Дребната възрастна дама е отстъпила назад и гледа втренчено господина. Той я забелязва, почервенява, понечва да поздрави, после се отказва, окашля се. Младото момиче се оглежда нетърпеливо.

— Ела! — вика тя.

Той неуверено отвърща поглед от госпожа Стобрава.

Дребната възрастна дама излиза бавно през вратата. Тези, които гледат през прозореца, могат още да я видят. Тя е застанала на ръба на тротоара и крайно внимателно изчаква преминаващите коли, сякаш животът ѝ в този момент е извънредно скъп. Келнерът издава смешен звук. Прислужникът все така държи завесата на вратата. Посетителите четат вестници. После келнерът се отправя към бюфета и казва на госпожицата на бара:

— Две кафета, два пъти мляко и един маков щрудел за господин Стобрава.

[1] Подигравателно прозвище на Фридрих Велики. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.